

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XLIX. Argumentum. Declaratur, Quid sit Sigillum Confessionis? A quotuplici jure proveniat? Quæ personæ teneantur illud servare? Et de quibus rebus? Quot modis Sigillum Sacramentale frangatur? ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

DECISIO XLIX.

ARGUMENTUM.

Declaratur, Quid sit Sigillum Confessionis. A quotuplici jure proveniat? Quæ personæ teneantur illud servare? Et de quibus rebus? Quot modis Sigillum Sacramentale frangatur? Quando liceat Confessario uti scientia Confessionis? Pœnæ contra hujus Sigilli violatores. Historia crudelitatis Wenceslai Imperatoris; ac exempla Confessariorum ultimo supplicio punitorum ob violandum Sigillum.

SUMMARIUM.

- 1 Quid sit Sigillum Confessionis? Et à quo jure proveniat?
- 2 Sigillum nulla de causa frangi potest. Henricus Garnetus Soc. Jesu injuste damnatus in Anglia ob Sigillum, ibidem.
- 3 B. Joannes Canonicus Pragensis Martyr ob Sigillum Confessionis.
- 4 Wenceslai Imperatoris crudelitas contra ejus coquum.
- 5 Sigilli fractio non admittit levitatem materia.
- 6 Persona plurima tenentur servare Sigillum confessionis. Et quæ?
- 7 Chartam cum peccatis pœnitentis si quis legat, an teneatur ad Sigillum?
- 8 Sigilli obligatio quas res, vel personas complectatur.
- 9 Pœnitens an teneatur ad Sigillum dictorum sibi à Confessario?
- 10 Sigillum quot modis frangatur?
- 11 Notitia confessionis quando Confessarius possit uti?
- 12 Licentia loquendi de auditis in Confessione quomodo à pœnitente sit danda?
- 13 Prelati ex notitia confessionis punire non possunt Subditos Decretum Clementis VIII. de hac re afficit omnes Confessarios.
- 14 Confessarius sciens in confessione sibi mortem parari, quid agat vel periculum imminere proximis, aut toti regno?
- 15 Famulus sur si confiteatur Sacerdoti Hero suo, hic quid faciat?
- 16 Excommunicato, vel peccatori indposito cognito in confessione, an danda Eucharistia?
- 17 Processus quomodo formandus super fractura Sigilli Sacramentalis?
- 18 Pœna contra Confessarios revelantes Confessiones.
- 19 Exempla Confessariorum punitorum ultimo supplicio ob revelatas Confessiones.
- 20 Confessarius quando sine licentia Pœnitentis possit cum eo loqui de Confessione?

Postrema, sed suprema, ac omnium maxima obligatio, quam habent Sacerdotes audientes Sacramentales Confessiones, est servandi Sigillum. Sigilli nomen significat instrumentum, quo Litteræ, vel alia res obsignantur, ut eo durante nec legi, nec videri possint; hinc per metaphoram translatus est ad significandam prædictam strictissimam obligationem Confessariorum nunquam revelandi, aut manifestandi audita in confessione; sed ea retinendi sub Sigillo, id est sub secreto ac silentio inviolabili. Quapropter videndum est

Primo. Quid sit Sigillum Confessionis, & quo jure sit introductum?

Secundo. Qui teneantur ad illud servandum?

Tertio. Quæ cadant sub obligatione Sigilli?

Quarto. Quot modis contingat frangere Sigillum?

Quinto. An dentur casus, in quibus liceat Confessario uti scientia Confessionis in rebus suis, vel aliorum?

Sexto. Quæ pœna sit puniendus Confessarius frangens Confessionis Sigillum?

Quo ad primum, Sigillum Confessionis est strictissima obligatio Confessarii servandi secretum de omnibus auditis in Confessione; & ea non revelandi cuicunque personæ, non obstante quacunque gravissima causa, vel mali impediendi vel boni patrandi, à jure Naturali, Divino & Ecclesiastico indispensabiliter introducta, propter plura majora bona, quæ omne aliud superant bonum. Ita Theologi tam Scholastici, quàm Morales; ac etiam Canonistæ de Sigillo Confessionis tractantes, inter quos Suarez de Pœnitentia disp. 23. sect. 1. Eminentiissimi Cardin. Toletus lib. 3. cap. 16. De Lugo disp. 23. sect. 1. & de Lauræa disp. 21. art. 5. & seqq. Maffrius in 4. sent. disp. 5. quest. 20. & in ejusdem Theologia Morali disp. 21. q. 10. Tamburinus de exp. Confess. lib. 5. cap. 1. Gobatus in Experim. Theolog. tract. 7. à num. 781. & seqq. novissime Nicolius in Lucubrationibus Canonic. lib. 5. tit. 38. à num. 18. atque Emanuel Gonzalez. in Commentar. lib. 5. Decretal. tom. 1. ad cap. Si Sacerdos. 2. De Offic. Ordin. qui omnes, prædictam Sigilli strictissimam obligationem procedere probant primò ex jure Naturali, quatenus, secreta nobis commissa fideliter servare. cap. Qui ambulat. 5. dist. & non facere aliis, quæ nobis fieri volumus. cap. 1. dist. 1. cap. Cum omnes. De Constitut. Ideoque cum nemo velit amittere propriam famam, suique rectam opinionem, quæ æqualiter ac vim asstimatur. l. Iusta, ff. de Manumiss. Vindicat. Imò & sæpius vitæ præfertur. l. Si adulterium. ff. Ad leg. Jul. sequitur, quòd Confessarius jure naturali prohibetur peccata in confessione audita detegere, ne famam pœnitentium denigret. Ad hoc jus respexit Ovid. lib. 2. de Art. amand. dum cecinit;

Eximia est Virtus præstare silentia rebus:

At contra gravis culpa tacenda loqui.

Secundò demonstrant, eam provenire à Jure Divino positivo, quia hoc ipso, quod Christus instituit, & præcepit confessionem peccatorum fieri, censetur etiam illam instituisse, ac præcepisse eo modo, quo possit ab hominibus praticari, ad quem modum maximè spectat prædictum Sigillum omnino inviolabile; nam si homines scirent, posse revelari à Confessariis peccata eis manifestata, detererentur à confessione facienda; & eis redderetur odiosa; remanerentque cum continua inquietudine, mentis ac timore; & non reportarent ex confessione illam pacem, atque serenitatem conscientiarum, quæ ex Concil. Trident. sess. 14. cap. 3. est præcipuus Pœnitentiæ fructus. Hinc sequitur, hoc Sigillum non posse neque à Papa ex plenitudine potestatis per dispensationem auferri cap. Dilectus. De Excessibus Prelator. Emin. Card. de Lauræa d. disp. 21. num. 183. Tertio Sigillum provenit etiam ex Jure Ecclesiastico per textum expressum in cap. Sacerdos. De Pœnit. dist. 6. ubi S. Gregorius ait: Sacerdos ante omnia caveat, ne de his, quæ ei

confiten-

constentur, peccata alicui recitet; nam si hoc fecerit, deponatur, &c. Et ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. in cap. Omnis utriusque sexus, De Pœnit. & Remiss. in illis verbis: Caveat autem omnino (Sacerdos) ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo aliquatenus prodatur peccatorem, &c. subdens postea pœnam, si quovis modo præsumpserit peccata in confessione audita revelare.

Ab hac autem Sigilli obligatione nulla quamvis gravissima causa excusat sive impediendi mali, sive operandi boni; etsi ageretur de salute totius Regni.

² Gigas de Crimine lesa Majest. tit. Qui accusare Quæst. 18, Decianus tract. criminal. tom. 2. libr. 7. cap. 34. Hinc injuste fuit condemnatus in Anglia P. Henricus Garnetus Soc. Jesu tanquam complex conjugationis pulverariæ, de qua Illustrissimus Baptaglinus in Annal. Sacerd. & Imperii Anno 1605. num. 22, nam ob Sigillum Confessionis Sacramentalis eam revelare non poterat, Ideo Sigillum est servandum, etiam si esset casus de impediendo Matrimonio ob impedimentum dirimens, cognitum in Confessione. Pontius de Matrim. lib. 5. c. 35, sive ad salvandum factum matris emortuæ, quæ se in confessione ex illicito coitu gravidam accusasset. Postevinus De Offic.

³ Curati cap. 6, de Baptismo quæst. 8. Gonzalez ad d. cap. Si Sacerdos num. 5. De Offic. Ordin. Sive ad effugienda tormenta per Tyrannum inferenda; ut accidit Beato Joanni Canonico Pragenfi Prædicatori eximio, atque Confessario Imperatricis Joannæ, filiæ Serenissimi Alberti Ducis Baviaræ, nuptæ Wenceslao Cæsari Filio Caroli Quarti Imperatoris, qui quidem Wenceslaus crudelissimus, ac nefandissimus Princeps, inter cætera enormia ejus flagitia præsumpsit obligare eundem B. Joannem ad sibi detegenda peccata Imperatricis, Sanctissimæ Principissæ; quod Sacrilegium pius Canonicus detestans & nunquam se committiturum protestans; diris tormentis, ac morte affectus fuit à prædicto Tyranno, ut narrant in ejus vita Ephemerides Sacra

⁴ diei 16. Maii Hieron. à Basilica Petri; qui de crudelitate ejusdem Wenceslai subdit; ibid. num. 8. Non passò molto, che essendo à pranso gli fu porsato avanti un cappone non ben cotto: infurio Wenceslao contro il cuoco, à tal segno, che lo fece spogliare, e legare ad uno spiedo, & arrostito al fuoco. Obiit Martyr ob observantiam Legis Divinæ, Naturalis, ac Ecclesiasticæ Beatus ille Canonicus, & Confessarius die antevigilio Ascensionis Domini Anno 1383, & de feritate prædicti Imperatoris disserit etiam P. Antonius Foresti in Mappamund. tom. 2. libr. 23. cap. 33. de Viris Imperator. nec non de Regibus Bohemistom. 4. part. 2. libr. 8. Anno 1378. ubi hæc verba: Inge-losito della Reina sua Consorte honestissima, chiamo il Sacerdote, che andir soleale di Lei Confessioni, per ricavarne quanto il suo folle sospetto gli suggeriva. E perche il Sacerdote ricusò di violare il Sacrosanto Sigillo, Wenceslao fece affogarlo nel fiume. Igitur neque pro tuitione propriæ vitæ violari potest Sigillum Sacramentale. Ratio est, quia bona in eo contenta superant quodcumque aliud bonum; siquidem, ut ait Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 21. num. 190. In observantia secreti confessionis habetur reverentia debita Sacramento, quod est bonum Religionis: bonum fidelitatis de non aperiendo arcano: bonum charitatis de non infamando proximum: bonum obedientiæ ad legem Divinam, & Humanam, bonum salutis fidelium petentium Sacramentum: & tandem bonum securitatis totius Ecclesiæ de accedendo ad Sacramentum Pœnitentiæ absque metu infamia, vel

alterius damni, sive in bonis vita sive in bonis fortuna Quibus bonis non potest comparari quodcumque aliud bonum, quod posset ex revelatione confessionis obtineri. Ita Eminentiss. Cardin. de Lauræa, qui subinde d. disp. 21. art. 7. addit, hoc præceptum de non frangendo Sigillum Confessionis, cum sit negativum, obligare semper, & ad semper; itaut neque Papa possit obligare ad ejus fractionem, & ejus in-violata observantia debet custodiri etiam post mortem pœnitentis; quod advertit etiam Gonzalez ad d. cap. Si Sacerdos. num. 5. de Offic. Ordin. & hæc quidem obligatio adeo urget, ut circa ejus transgressionem non detur levitas materiæ excusans à peccato mortali; unde mortaliter peccat Confessarius revelans unum tantum peccatum veniale, ut pluribus DD. allegatis probant Salmanticenses de Sacrament. Pœnitent. tract. 6. cap. 14. num. 9. ubi tamen ex capite meræ inadvertentiæ, aut imperfectæ deliberationis venialiter solummodo Confessorem delinquere concedunt ex Leandro disp. 10. quæst. 5, ac Emin. Cardin. de Lugo disp. 23. num. 69.

Quo ad secundum. Ex communi Theologorum calculo tenentur ad observandum Sigillum Sacramentale omnes personæ sequentes: 1. Confessarius ipse qui audivit confessionem, nedum quando absolvit pœnitentem; sed etiam quando noluit vel non potuit eum absolvere. 2. Ille, qui Confessarius ipse iniquè, ac sacrilegè revelavit peccatum pœnitentis auditum in confessione. 3. Ille qui vel casu, vel malitiosè audivit confessionem, quam pœnitens faciebat Confessario, & intellexit unum, vel plura ejusdem pœnitentis peccata. 4. Interpretes pœnitentis nescientis linguam regionis, qui Interpretatus est ejusdem pœnitentis loquelam coram Confessario. 5. Consiliarius, cui à Confessario sive inadvertenter, sive illicitè revelatum est peccatum confessum, quod ducit in cognitionem pœnitentis. 6. Superior, qui venit in notitiam pœnitentis, dum vel ab eo, vel à Confessario manifestatur peccatum reservatum ad habendam facultatem absolvendi. 7. Qui finxit se Confessarium, & sub hac fictione audivit confessionem, sive iste sit Laicus, sive Clericus, sive Sacerdos non approbatus. 8. Laicus ille, cui in casu necessitatis facta est confessio à pœnitente cum opinione, quod in tali casu urgeret obligatio ita confitendi; ut disseruimus supra Decis. XVIII. 9. adstantes omnes, sine quorum notitia non potest fieri confessio, ut in periculo naufragii, vel pestis contingit. Quod si quis pœnitens coram pluribus etiam Laicis confiteatur peccata sua ob majorem sui confusionem, absque ulla necessitate; in hoc casu prædicti audientes tenentur ad Sigillum naturale ex justitia, seu fidelitate; non autem ad Sigillum, Sacramentale; quia prædicta accusatio non est Sacramentalis confessio, ut diximus d. Decis. XVIII. Et 10. qui legit chartam, in qua scripta sunt peccata pœnitentis, eo tempore, quo ipse pœnitens vel eam legit Confessario, vel illi eam porrigit; aut dum porrectam Confessarius legit. Nam si extra prædictos casus repertam chartam cum peccatis alterius aliquis legat, tenetur quidem ad secretum naturale, non autem ad Sigillum Sacramentale, ut sustinet Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 21. num. 231. quia charta scripta continens peccata non est confessio: Ergo non obligat ad Sigillum Sacramentale, Multò minùs,

si la.

si lacerata sit, & ab aliquo colligantur frustra, & peccata legantur; tunc enim ad solum secretum naturale censentur obligati; etsi plurimi DD. velint, etiam ad Sigillum Sacramentale adstringi, præter culpam gravem in legendo, etiam si scripta essent venialia peccata tantum, ut diximus supra *Decis. 21. num. 20.* & tenent Eminentiss. Cardin. de Lugo *disp. 23. sect. 3.* Dianaparr. 3. tract. 4. resol. 112, repolita in Coordinato opere tom. 1. tract. 8. resol. 42. & Gobatus d. tract. 7. num. 856. & seqq. Eratione quia prædicta charta nimis propinquè se habet ad Confessionem Sacramentalem; estque quasi jam inchoatio, vel complementum ipsius. Supradicti omnes casus decem, atque personæ, quas adstringit Sigillum Sacramentale, referuntur atque rationibus & DD. auctoritatibus confirmantur à Salmanticensibus d. tr. 6. c. 14. pu. 4. à n. 57. & seqq. à Suarezio de Pœnit. disp. 33. f. 4. à Nicolio d. libr. 5. tit. 38. à n. 21. & seqq. ab Eminentiss. Cardinale Lugone d. disp. 23. sect. 2. à Gobato d. tract. 7. à num. 849. & cæteris amplius ab Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 21. art. 6. per totum ad quos DD. si difficultas emergat, studiosus Lector recurrat, nec non ad nostra *Erotemata cap. 125.*

Quo ad Tertium, in quo quaeritur, *Quæ cadant sub obligatione Sigilli?* In primis est advertendum ea cadere sub Sigillo, quæ si dicantur, vel manifestentur, designant & indicant personam confessam vel complicem: nam è contra si dicatur aliquid audium in confessione absque designatione personæ confessæ, & absque periculo illam manifestandi, non est frangere Sigillum; ut bene distinguit Eminentissimus Cardinalis de Lauræa d. disp. 21. art. 6. num. 202. & art. 8. num. 244. quamvis notabiliter addat, cautè esse loquendum per Confessarios de auditis in Confessione etiam in abstracto, & generici; nam sæpè sapienter audientes ex combinatione eorum, quæ solent diversis vicibus dici, veniunt in cognitionem personæ confessæ. Hoc præmissis ad Quæsitum respondetur, hæc omnia sequentia venire sub Sigilli obligatione, si sint audita, seu didicita in confessione. 1. Peccata mortalia. 2. Venialia. 3. Eorundem circumstantias. 4. Complices in iisdem peccatis. 5. Peccata etiam publica, audita tamen à Confessario in confessione; nisi de iisdem habuerit scientiam ab aliis personis extra confessionem; aperiendo modum, quo illa cognovit. 6. Peccatum futurum, seu propositum, quod quis confessus est alicujus mali patrandi. 7. Peccata mortalia etiam in genere, nempe Petrus confessus est mihi plura mortalia; secus autem est de Venialibus in genere, quia sicut illicitum non est dicere, audiui confessionem Petri, ita non est fractio Sigilli dicere in genere audiui venialia Petri. 8. Etiam dicta à pœnitente tanquam peccata, etsi verè non sint peccata. 9. Omnes defectus morales, sive civiles, sive naturales, qui reddunt pœnitentem odibilem; puta quod sit illegitimus, irregularis, ignarus, filius Patris infamis, & similes, quando sunt didiciti in confessione. 10. Qualitates indifferentes pœnitentis, si à pœnitente manifestentur Confessario cum conditione, ut eas sub Sigillo retineat; exempli gratia, quod sit Clericus, vel conjugatus, vel Doctor, vel nobilis Patricius, ac aliæ hujusmodi; nam dicta cum hac conditione cadunt sub Sigillo; non etiam si absque tali conditione cadunt sub Sigillo; non etiam si absque tali conditione eas influet. 11. Omnia particularia pœ-

nitentis, quæ in manifestatione possunt ei displicere, & quæ non essent ab ipso insinuata, nisi ratione confessionis. 12. Virtutes pœnitentis, gratiæ, dona naturalia, ac supernaturalia, si sub eadem conditione retinendi, sub Sigillo dicta sint per pœnitentem Confessarios; secus si talis conditio non sit appositæ: legimus in vitis Sanctorum ac Sanctarum, eorum, ac earum Confessarios testatos esse virtutes, visiones, pugnas, & alias gratias auditas in confessione; ut latius demonstrat Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 21. art. 8. ubi id comprobatur auctoritate S. Thomæ in 4. dist. 21. quest. 3. art. 3. Scoti ibid. quest. 2. Bonacinae de Sacrament. Pœnitent. disp. 5. quest. 6. sect. 5. punct. 2. Quibus addendi sunt Salmanticenses d. tract. 6. cap. 14. à num. 19. Maltius in Theol. Morali d. disp. 21. num. 252. & 253. Gobatus d. tract. 7. à num. 788. & Nicolius d. libr. 5. tit. 38. à num. 35. usque ad 82. qui omnes rationem reddunt supradictorum objectorum Sigilli; seu materialium cadentium sub Sigillo; illud unum advertentes, quod è contra ipse pœnitens non tenetur sub Sigillo Sacramentali tacere ea, quæ sibi dicta sunt à Confessario in confessione; sed tantum ad Secretum naturale; quando ex eorum revelatione aliquid damnum Confessario immineret; vel sub conditione secreti locutus fuisset, excepto casu damnatæ sollicitationis, in quo imò obligatus est pœnitens omnia Officio Sanctæ Inquisitionis revelare. Maltius d. disp. 21. num. 255. & Gobatus d. tract. 7. num. 862.

Quo ad Quartum, requirenti *Quot modis contingat frangi Sigillum?* Respondetur, Quod frangitur Sigillum omnibus modis sequentibus. I. Formaliter, si confessarius revelet alicui peccatum pœnitentis, ejus personam manifestando; & hæc formalis fractio Sigilli est crimen enormissimum, continens tria gravissima peccata, scilicet: detractionis, infidelitatis, ac sacrilegii, ut notat Maltius in Theol. Morali d. disp. 21. num. 247. II. Materialiter Sigillum frangitur, quando Confessarius imprudenter loquens, vel agens, causa est, ut eum audientes veniant in notitiam peccati ab aliquo pœnitente confessati. Tamburin. d. libr. 5. cap. 2. num. 2. Idèò III. frangitur Sigillum, si Confessarius voce nimis alta, aut strepitosa reprehendat pœnitentem adstantibus aliis personis. Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 21. num. 378. IV. Si Confessio secretè imponat pœnitentiam, Eminentiss. Cardin. Toletus libr. 3. cap. 16. num. 5. Fagnanus in cap. Manifesta. num. 18. de pœnitent. & Remission. & diximus supra *Decis. XVI. num. 24.* V. Si dicat in tali civitate, in qua ipse Confessarius nescit audire confessiones, committuntur gravia ac frequentia carnis peccata, vel alterius generis; ac multò magis, si id Parochus asserat de sua Parochia, vel de aliquo Monasterio, qui ejusdem sit Pater spiritualis. Idem Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 16. num. 261. VI. Si Confessarius dicat se imposuisse talem, vel talem gravem pœnitentiam Petro sibi confesum fuisse, Eminentiss. Cardin. de Lugo disp. 23. num. 89. & Diana parr. 5. tract. 12. resol. 31. nec non part. 11. tract. 5. resol. 14. Quæ in Coordinato sunt tom. 1. tract. 8. resol. 62. & 63. VII. Si narret, pœnitentem scrupulis impertinentiis, naniis, sibi caput obtundere. Layman. libr. 5. tract. 6. cap. 14. num. 6. VIII. Si Confessarius vel interrogatus ab aliquo, *An Pœnitentem*

Pœnitentem sibi confessum absolverit: vel ultroneus dicat, *Non absolviſſe*, denotat enim vel non absolviſſe, quia non dispositum eum reperit; vel quia casum reservatum habebat, Tamburin. *de Exped. Confess. d. libr. 5. cap. 3. n. 14.* IX. Si neget attestationem scriptam de Confessione facta, illam pœnitenti petenti; etiamsi ipsum ex legitima causa non potuisset absolvere. Idem Tamburin. *ibid. num. 16.* X. Si narret Confessarius, occupatum fuisse à Pœnitente in Sede confessionalis ad ejus confessionem audiendam duos, vel tres dies; decem, vel duodecim horas; quando in loco secreto eum audivit; secus si in loco publico, ut est Ecclesia, Sacristia, Conclave pervium Monasterii, ubi ab omnibus pœnitens coram Confessario genuflexus videbatur. Gobatus *d. tract. 1. à num. 924. & seqq.* XI. Si Magister decem Novitiorum unum eorum laudet, & commendet, quod in sæculo numquam carnalia commiserit, atque innocentiam servaverit; censetur enim de aliis asserere, carnalia commississe, & innocentiam non servasse. Gobatus *d. tractat. 7. num. 884. 891. & 939.* ubi plures alios examinat modos loquendi, quos studiosus Lector videat; hanc tamen regulam custodiat, sobrium scilicet esse debere in loquendo de pœnitentibus, vel de auditis in confessione quemcumque Confessarium; qui si à curiosis, vel à malitiosis de iisdem interrogetur, respondere debet ore rotundo, & absque rubore; nec vobis licet de his interrogare, nec mihi aliquid respondere; ut fusiè probat Eminentiss. Cardin. de Lauræa *d. disp. 21. art. ult. à num. 369. usque in fin.* & pluribus DD. allegatis Diana Coordinatus *d. rom. 1. tract. 8. resol. 66.* desumpta ex *part. 5. tract. 11. resol. 43.* XII. Tandem Sigillum frangitur si Confessarius extra confessionem loquatur cum pœnitente de peccatis ab eo auditis in confessione, non oblenta ab eo licentia ita loquendi. Quamvis non desint DD. opinantes Sigillum non frangere, quia secretum non violat. Sanchez *de Matrim. lib. 3. disp. 16. & Tambur. d. libr. 5. cap. 5. num. 1.* At Eminentiss. Card. de Lauræa tenet, Sigillum violari à Confessario supradicto *d. disp. 21. num. 276. & 277.* nisi loqueretur ad supplendum defectum præteritæ Confessionis.

Quo ad Quintum, in quo sciri desideratur; *An dentur casus, in quibus liceat Confessario uti scientia Confessionis in rebus suis, vel aliorum.* Pro resolutione tres Regulæ sunt notandæ, à quibus mensurandi sunt plures, sed diversi casus, circa quos Confessarius an possit, vel non, uti scientia in Confessione habita, dubitatur. Prima Regula, si Confessarius ex notitia habita in confessione vult procedere ac exteriores actus, qui sint molesti, afflictivi, ingrati, seu præjudiciales vitæ, famæ, vel bonis ipsius pœnitentis, non potest ad eos devenire, neque uti notitia Confessionis; & Ratio est, quia redderet eam odiosam, amaram, ac difficilem. Secunda Regula est; si Confessarius, è contra, utitur notitiâ prædictâ pro actibus proficuis, gratis, & utilibus eidem Pœnitenti; nihil offendit Sigillum, & licitè agit; nam non reddit confessionem odiosam, neque abhorrendam, etsi pœnitens comprehendat, id procedere ex dictis in confessione. Ita DD. quos citat, & sequitur Tambur. *de Exped. Confess. d. libr. 5. c. 6, 8, 2.* Doct. Clericali Tom. 1. Lib. IV.

Salmanticenses, *d. tract. 6. cap. 14. num. 46. & n. 54.* nec non Gobatus *d. tract. 7. à num. 881. & seqq.* qui omnes multis exemplis utrasque prædictas Regulas illustrent. Tertia Regula est, posse Confessarium uti scientia confessionis de licentia ipsius Pœnitentis; quæ tamen debet esse formalis, expressa, libera, spontanea; non vi, dolo, aut per preces importunas extorta, sive per metum reverentialem; ut pluribus citatis DD. differit Diana Coordinatus *tom. 1. tract. 8. resol. 30.* deducta ex *part. 5. tract. 11. resol. 10.* Sed ad hanc Regulam duo sunt observanda; Unum esse tutius, quod Confessarius recipiat hanc licentiam à pœnitente in scriptis; etsi id non esse necessarium asserant Suarez, Fagundez, & alii apud eundem Dianam Coordinatum ubi proximè *resolut. 31.* quæ in veteri est *d. part. 5. tractat. 11. resol. 41.* Alterum est, quod ad hanc licentiam impertiendam pœnitens debet repetere, & denuò dicere Confessario extra confessionem ea, quæ dixerat in confessione, ut pluribus probat Eminentiss. Cardin. de Lauræa *d. disput. 11. à num. 265. & seqq.* ex illa ratione præcipua, quod Privilegium Sigilli confessionis non est concessum à pœnitente, sed est ex Divina institutione. At DD. multi contrarium tenent, dicentes Privilegium prædictum introductum esse favore pœnitentis, qui propterea favori suo renunciare potest, ut latius Diana Coordinatus *d. rom. 1. tract. 8. resol. 30.* existente in antiquo *part. 5. tractat. 11. resol. 10.* ubi ait primam opinionem esse Scotistarum; secundam S. Thomæ, ac discipulorum; ideòque satis esse, ut pœnitens spontè dicat Confessario, licentiam tibi concedo loquendi, vel agendi, si opus tibi fuerit, de auditis à me in confessione,

Ex his Regulis sequitur facilis resolutio casuum sequentium. I. Confessarius si sit Superior, vel Prælati, ex notitia habita in confessione à pœnitente circa ejus personam, mores, seu qualitates, non potest contra eum procedere ad actus justitiæ punitivæ, vel commutativæ, nempe eum castigare, jus ipsi acquisitum tollere; vel ei negare suffragium, aut beneficium, quod ei non negasset, si ejus indignitatem in confessione per eum sibi factam non agnovisset; ut latè demonstrant Sanchez *de Matrim. lib. 3. disp. 11.* & Tamburinus *d. libr. 5. cap. 6. §. 2.* ubi num. 8. refert Decretum Clementis VIII. diei 26. Maii 1594. præcipientis Regularibus, ut *Tam Superiores pro tempore existentes, quàm Confessarii, qui postea ad Superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligentissimè, ne ea notitia, quam de aliorum peccatis in Confessione habuerint, ad exteriorem gubernationem utantur.* Idcirco bene addit Gobatus *d. tract. 7. num. 882.* Decretum Clementis VIII. de Superioribus Regularibus esse omnino intelligendum de omnibus aliis aliorum hominum Confessariis; ita ut nulli Confessario liceat, quoad externas actiones exercendas, aut omittendas, ut prædicta notitia; cum aliqua seu injusta, seu secundum se justa molestia, incommodo, damno, rubore, iracundia, indignatione ve pœniteutis; & idem advertit Eminentiss. Card. de Lugo *de Pœnitent. disp. 23. sect. 5. §. 1.* per totam, prout etiam Eminent. Card. de Lauræa *d. disp. 21. art. 10. à num. 291. & seqq.* II. Si Confessarius ex notitia confessionis comprehendat, sibi mortem parari, vel extorionibus in

D d

via,

via, vel ex veneno posito in hostia, aut vino adhibendo in celebratione Missæ, potest ex aliquo prætextu indifferenti, non manifestativo pœnitentis, evitare periculum mortis, sugendo, non celebrando, aut alia præcautione utendo; at si nesciat reperire aliquem prætextum indifferenter, ita ut si velit salvare sibi vitam, cogatur pœnitentem prodeire, ac manifestare; hoc facere non potest, & tenetur potius subire mortem; quia majus bonum est servare intactum Sigillum confessionis, quam propriam vitam; ut pluribus rationibus firmant Eminentiss. de Lugo d. disp. 23. sect. 5. & de Lauræa d. disp. 21. art. 11. III. Si per signa, vel media indifferencia, non manifestativa pœnitentis possit Confessarius impedire malum imminens alicui proximo, de quo malo notitiam habuit in Confessione, potest impedire; secus autem si non reperiat signa, vel media indifferencia; & periculum sit manifestandi pœnitentem, quamvis ageretur de impedienda ruina totius Regni. I. a antedicti Eminentiss. de Lauræa, ac de Lugo ubi supra. Diana part. 5. tract. 7. resol. 25. Quæ jacet in Coordinato d. tom. 1. tract. 8. resol. 25. atque Gobatus d. tract. 7. num. 895. IV. Sacerdos, qui ex Confessione novit, suum famulum furem esse, non potest ex sola scientia confessionis ipsum dimittere; ut ex Reginaldo, & aliis notant Salmanticenses d. tr. 6. cap. 14. num. 51. Diana part. 5. tract. 11. res. 37. ingressa in Coordinati Operis tom. 1. tr. 8. resol. 21. nec non Gobatus d. tract. 7. num. 899. non detrectans, ut possit diligentius custodire res suas. V. Si ego audiam te in confessione esse excommunicatum alibi, non possum a tuo consortio me subtrahere. 16 Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 21. num. 332. Gobatus d. tract. 7. num. 904. VI. Si ex tua confessione mihi facta cognoscam, te non esse Confessarium approbatum, possum abstinere confiteri tibi juxta solitum peccata mea, si nullam notam tibi inuram; quod si ex mea desistentia proveniret tibi damnum, pudor, aut periculum manifestandi tuum crimen, possum simulare tecum meam confessionem, vel sola venialia tibi dicere. Gobatus d. num. 904. & Salmanticenses d. tract. 6. cap. 14. num. 55. nec non Eminentiss. Card. de Lugo d. disp. 23. num. 105. VII. Peccatori publico confessio, relinquenti publicè signum perseverantiæ in eo publico peccato, non potest, neque debet Confessor, qui eum audit, ministrare alia Sacramenta neque in occulto, neque in publico. Ita Eminent. Card. de Lauræa d. disp. 21. num. 349. ea ratione, quia notoria est ejus perseverantia in publico peccato omnibus aliis personis; & non potest referri negatio Sacramentorum ad didicita in confessione. Ideo si publicè relinquat signum perseverantiæ in eo publico peccato, & publicè petat Communionem, Confessarius tenetur eam illi præbere, licet sciat verè non reliquisse peccatum, ne utatur notitia confessionis in probum illius asserti pœnitentis. Hoc autem multo magis est faciendum cum peccatore occulto petenti in publico Sacramenta, licet ob ejus indispositionem non fuerit absolutus, si Confessor nequeat uti æquivoca negatione. Idcirco si ea potest uti, non debet illi Communionem dare; ita tamen ut caveat ab exprobatione prædictæ indispositionis. Ita pluribus argumentis firmat idem Eminentiss. Cardin. de Lauræa ibid. art. 13. per tot. & in art. ult. seqq. ubi plures alios casus consimiles examinat; ac etiam Go-

batus d. tract. 7. a num. 898. Salmanticenses d. tract. 6. cap. 14. num. 45. & Tamburinus d. libr. 5. cap. 6. §. 2. ubi num. 16. notat, si in confessione tantum Confessarius sciat, Ecclesiam esse pollutam, potest in ea celebrare, si desit pretextus prudentialis evitandi necessitatem celebrandi absque manifestatione notitiæ habitæ in confessione.

Quo ad Ultimum; in quo quæritur, *Qua pena sit puniendus Confessarius frangens Confessionis Sigillum?* ante responsum notanda est celebris doctrina Patris Gobati in *Quinario tract. 5. cap. 42. sect. 7. qui a num. 181. & seqq.* doctè admodum, & 17 juridicè disserit de modo formando processum contra Confessarium quærelatum, vel diffamatum, quod fregerit Sigillum Confessionis, & revelaverit mortale peccatum sui pœnitentis, ad effectum, ut probato delicto, possit Confessarius puniri; & idè ait, observandum, quod Judex in primis, & ante omnia debet obtinere licentiam ab ipso Pœnitente inquirendi, ac testes examinandi super prædicta fractione Sigilli; quod si Pœnitens recuset dare dictam licentiam, nefas est formare processum; ea ratione, quia omnes, qui audierunt peccatum Pœnitentis sive mediare, sive immediate, sive licite, sive illicite, obligati sunt ad illud tenendum sub eodem Sigillo, ut diximus supra num. 6. & 7. & probant omnes DD. quos longa serie allegat idem Gobatus d. tract. 5. cap. 42. a num. 186. unde concludit num. 194. Nullum illorum, qui mediarè, vel immediate cognoverunt ex confessione aliquod peccatum detectum a Confessario alicujus sui pœnitentis, posse testari in judicio, quod Confessarius dictum peccatum revelaverit de Pœnitente. Imò subdit num. 195. multo minus Confessarium ipsum fateri posse in judicio sine licentia pœnitentis, se revelasse aliis peccatum ejusdem pœnitentis; adeo ut si non præcedat dicta licentia, & testes id deponant in judicio, ac Confessarius hoc ipsum fateatur, totus processus sit nullus; neque ex eo Confessarius possit puniri ex Menochio, Baldo, Gomezio, Delrio, & aliis, quos refert, & sequitur Dicastillus de Pœnit. disp. 12. n. 60. Igitur cautè procedant Curie Episcopales in hujusmodi querelis; scientes, licentia Pœnitentis deficiente, non esse licitum inquirere, neque processum formare ob venerationem debitam Sigillo Sacramentali.

Quod si obtineatur dicta licentia, & probetur delictum fractionis Sigilli, & Confessarius de hoc gravissimo crimine convincatur; pœna antiquorum Canonum erat depositionis, & perpetuæ peregrinationis ex cap. Sacerdos. De Pœnit. disp. 6. Sed quia cedebat in dedecus Ordinis Sacerdotalis dicta peregrinatio, fuit commutata à Concilio Lateranensi in cap. Omnis, utriusque sexus. De Pœnit. & Remiss. in pœnam perpetuæ detractionis in Monasterio. Diaz in Praxi crim. c. 112. Menochius de Arbitr. Jud. casu 414. Thesaurus de Pœnis part. 2. Verb. Confessio cap. 4. subdens, quod hodie dicta pœna est vel carceris, vel treremium, & Reus, ob infamiam, post condemnationem, afficitur etiam pœna irregularitatis. Majolus eod. tr. libr. 5. c. 19. n. 6. Porro ubi hæc fractio Sigilli causasset magna scandala, vel notabilia detrimenta pœnitenti, iniquus Confessarius esset degradandus, ac brachio seculari tradendus, puniendusque morte corporali, ut olim factum fuisse Venetiis testatur Felicianus de Degradatione cap. 14.

19 cap. 14. quem refert idem Gobatus d. tract. 5. cap. 42. num. 183. Horrendum quippè est aliud simile exemplum, quod legitur apud P. Theophilum Raynaudum in *Prælo Spirituali*. seu in *Centuria Historiarum*, ejus Operum tom. 17. num. 13. fol. 604. & transcribitur ab eodem P. Gobato d. cap. 42. num. 197. videlicet, apud Tolosates anno 1579. cum quidam Caupo truculentus exceptum hospitio advenam clam jugulasset; ac in hypogæo sepelisset; post aliquod tempus, pœnitentia ductus, confessus fuit crimen tam immane Sacerdoti: interim parentes advenæ, eo non comparente, fecerunt à justitia proponi præmium iis, qui renunciarent, si quid de illo scirent. Proh sce-lus? Cauponis Confessarius, quæstam æstimans pietatem, flocci faciens Scillum confessionis, revelat iudicibus peccatum sui pœnitentis, & locum sepulci advenæ. Refosso cadavere carceratur Caupo, qui crimen, antequam ad tormenta poneretur, fassus est; addens à nullo alio potuisse sciri, quàm à Confessario prædicto. Tunc Senatus Tolosanus apprimè Catholicus Cauponem innoxium dimisit; & processum irritum habuit, donec aliundè venirent indicia. Sacerdotem vero Sigilli fractorem, ac sacrilegum, ab Episcopali Curia degradatum, ipse Senatus condemnavit in furcas, in quibus à carnifice, jugulatus est; deinde ejus cadaver igne crematum. Hanc Senatus sententiam commendat Homobonus *part. 1. Examin. tract. 5. qu. 110. Torreblanca libr. 4. Demonologia cap. 7. num. 17. & 18.* ac ipse Gobatus *ibid. num. 198. & 199.* quia processus erat ipso jure nullus, tanquam violatione Sigilli Sacramentalis. Verùm notant DD. apud Dianam Coordinatum d. tom. 1. *tr. 8. ref. 58. & 59.* existentibus in Veteri *part. 5. tract. 11. resol. 6. & resol. 51.* quod supradictæ rigorosæ pœnæ, vel mortis, vel tritemium, non infliguntur, sed miores, quando Confessarius revelavit non peccata, sed aliquas imperfectiones pœnitentis; vel cum eo tantum locutus est de peccatis confessis absque licentia; excepto casu supple-di defectum præteritæ confessionis; tunc enim absque licentia pœnitentis potest cum illo de peccatis per eum confessis sermonem habere; ut communiter docent Theologi apud ipsum Dianam Coordinatum d. tom. 1. *tract. 8. resol. 54. resol. 55. & resol. 56.* ubi tamen ab hac doctrina recedit; sed eam amplectitur, ac defendit Emin. Card. de Lauræa d. *disp. 21. num. 279. & seqq.*

DECISIO L.

ARGUMENTUM.

Agitur de Præcepto tum Divino, tum Ecclesiastico annuæ Confessionis Ostenditur, quas personas utrumque afficiat? Quando, & Quomodo intra annum sit confitendum? Quæ causæ excusent ab annua Confessione? Circa eam Quæstiones diversæ utiles, ac jucundæ. Præcipuè, an Papa teneatur confiteri? An Deipara Sacramentum Pœnitentiæ suscepit? Et an peccata confessa, & remissa in hac vita sint ab omnibus videnda in die Judicii?

Doct. Clericali Tom. 2. Lib. IV

- 1 Præceptum duplex de Sacramento Pœnitentiæ sumendo; Divinum, & Ecclesiasticum. Divinum quas personas, & quo tempore obliget? num. 2. & num. 4.
- 2 Deipara an Sacramentum Pœnitentiæ suscepit?
- 3 Præceptum Ecclesiasticum de annua Confessione unde sit? Et quas personas obliget? num. 6.
- 4 Venialium confessio an possit esse de Præcepto?
- 5 Papa an teneatur confiteri semel in anno?
- 6 Annus quomodo computandus pro Præcepto Confessionis?
- 7 Confessio quando reiteranda sit eodem anno pluries de Præcepto?
- 8 Confessione invalida adimpleri Præceptum est opinio damnata.
- 9 Causæ quinquæ excusantes à Præcepto annuæ Confessionis.
- 10 Medicorum obligatio pro Confessione infirmorum.
- 11 Peccata hic remissa an in die Judicii sint ab aliis videnda?

Restat pro conclusionem hujus operis, ut de Præcepto Sacramentalis Confessionis breviter differamus. Est igitur sciendum duplex esse Præceptum de susceptione Sacramenti Pœnitentiæ. Unum Divinum, alterum Ecclesiasticum. De Præcepto Divino præter testimonium Concilii Constantiæ sess. 8. & Florentiæ in Decreto Unionis, habemus definitionem Concilii Tridentini sess. 14. cap. 5. in princ. ibi: peccatorum confessionem omnibus post baptismum lapsis jure divino necessariam existere, & post plura versus finem: ibi: Manifestè refellitur inanis eorum calumnia, qui eam (confessionem Sacramentalem) à Divino mandato alienam, & inventum humanum esse; arguè à Patribus in Concilio Lateranensi congregatis, iniriū habuisse, docere non verentur. Idcirco anathemate feriuntur can. 6. & can. 7. asserentes Sacramentum Pœnitentiæ non esse de Jure Divino. Præceptum verò Ecclesiasticum habetur expressum in cap. Omnis utriusque sexus. De Pœnit. & Remiss. ac de utroque differunt Emin. Card. de Lauræa de Pœnit. *disp. 23. à n. 56. & seqq.* nec non Maltius in *Theolog. Moral. disp. 21. art. 1. num. 151.*

De Præcepto Divino Sacramentalis Confessionis duo præcipua disputant Scholastici, videlicet quas personas afficiat? Et quo tempore obliget? Circa personas concordant omnes, hoc Divinum præceptum afficere homines baptizatos ad usum rationis perventos, qui in peccatum mortale lapsi sunt. Idem Em. Card. de Lauræa d. *disp. 23. n. 98.* Emin. Card. de Lugo *disp. 15. sect. 7.* Maltius d. *disp. 21. num. 152.* novissimè Salmanticenses *De Sacramentis in genere tract. 6. cap. 7. punct. 1.* à quibus deducitur, ad hoc Divinum præceptum confitendi Sacramentaliter non teneri Infideles, seu paganos non baptizatos; infantes, puerosve nondum usum rationis adeptos; adultos fatuos ratione carentes; neque fideles, qui in gratia Dei viventes non committunt mortalia; etsi in venialia labantur. Hinc multò minùs hoc præceptum afficit illos, qui ex speciali Dei gratia abstinent à mortalibus, & à venialibus, idcirco Beatissima Virgo Deipara, quæ toto vitæ suæ tempore fuit immunis à peccatis tam mor-

D d 2

tali.